

Arrest

nr. 289 627 van 31 mei 2023
in de zaak RvV X/ XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. ANDRIEN en J. PAQUOT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 10 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 maart 2023.

Gelet op de beschikking van 11 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart de Palestijnse nationaliteit te bezitten en een soennitische moslim te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 31 augustus 2022, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door de verzoekende partij bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze voert weliswaar een algemeen betoog en bekritiseert de vaststellingen en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal in haar verzoekschrift, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld.

De Raad wijst erop dat, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij lijkt voor te houden in haar verzoekschrift, het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. De commissaris-generaal stelt terecht vast dat uit de verzoekende partij haar verklaringen echter blijkt dat zij zulke inspanningen slechts in beperkte mate, minstens onvoldoende, heeft geleverd. De commissaris-generaal motiveert op goede gronden:

“U haalde op de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat er geen organisaties waren in Griekenland die u konden helpen. (zie Vragenlijst DVZ) U legde echter zelf enkele documenten neer van IOM/Helios in verband met een integratietraject. U vertelde dat deze organisatie begunstigen van internationale bescherming 600 euro geeft wanneer ze zich inschrijven, en hen helpt om een accommodatie te vinden. (npo p. 7) Uit de documenten blijkt dat u zich op 3 juni 2020 ingeschreven had in een integratieproject wat onder meer de volgende aspecten omvat: integratiecursus (met Griekse les), financiële ondersteuning in huurkosten en individuele begeleidingssessies om een job te vinden. U heeft echter nooit deelgenomen aan het project, aangezien u na uw inschrijving nooit nog iets hoorde van deze organisatie. U heeft een paar keer proberen bellen, maar ze namen niet op. (npo p. 8) Daarenboven bleek u niet op de hoogte te zijn van de inhoud van het integratieproject, u dacht enkel dat ze u zouden helpen huisvesting te vinden en geld zouden geven. (npo p. 12, 13) Dit is echter weinig aannemelijk, gezien u het document zelf ondertekende en het opgesteld is in het Engels, Arabisch en het Grieks.

Het feit dat men u niet zelf contacteerde, neemt overigens niet weg dat er van u in alle redelijkheid inspanningen konden en mochten worden verwacht om de kansen die u in het kader van het integratietraject werden gegeven, ten volle te benutten. Er wordt immers redelijkerwijze van u verwacht dat u als begunstigde van internationale bescherming alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, alsook dat u dit uitvoerig en omstandig aantoonst. U blijft hier echter in gebreke. De loutere uitleg dat u nooit meer iets van de organisatie hoorde, ze de telefoon niet opnamen en u niet wist waar hun kantoor was, is geen afdoende verklaring voor het gebrek aan initiatief van uw kant om deel te nemen aan het integratieproject en gebruik te maken van de beschikbare hulp en ondersteuning, zowel wat betreft het leren van de taal, het zoeken naar huisvesting en het zoeken naar een job.

U leverde beperkte inspanningen om accommodatie te vinden. U sprak vrienden aan, maar u heeft niet gezocht op het internet, noch bent u naar een vastgoedkantoor gegaan. (npo p. 14) In de zoektocht naar werk contacteerde u andere vluchtelingen via Messenger, reageerde u op zoekertjes op Facebook en bent u naar restaurants en cafés geweest in Athene. Daarbij liet u het echter. U bent nooit op zoek geweest naar een arbeidskantoor en heeft evenmin uw CV opgestuurd. (npo p. 15, 16) Er kan besloten worden dat zowel in de zoektocht naar accommodatie als werk u weinig initiatief heeft genomen. Deze vaststelling getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden.”

De verzoekende partij komt in haar verzoekschrift niet verder dan het summier herhalen van en verwijzen naar haar verklaringen en het uiten van haar ongenoegen. Hiermee slaagt zij er geenszins in voormelde pertinente vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier onderuit te halen. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift haar gebrekkige kennis over de inhoud van het integratieproject tracht te verschonen door verontwaardigd te stellen: “Het CGVS verwijt verzoeker dat hij niet weet dat het Helios-programma een integratieprogramma omvat, maar het lijkt te vergeten dat de prioriteit van Meneer S. erin bestond een woning te vinden, en niet dakloos te zijn, hetgeen de reden was waarom hij bij zijn inschrijving bij Helios aan deze doelstelling voorrang had gegeven.” slaagt zij er niet in een aannemelijke verklaring te bieden voor voormeld gebrek aan kennis. Zij verliest hierbij tevens uit het oog dat de commissaris-generaal dienaangaande terecht opmerkt: “Dit is echter weinig aannemelijk, gezien u het document zelf ondertekende en het opgesteld is in het Engels, Arabisch en het Grieks.” Verzoekende partij ontkent in haar verzoekschrift het bestaan van het integratieprogramma dan ook niet en bevestigt bovendien dat zij hiervan geen gebruik heeft gemaakt en derhalve de kansen die haar in het kader van het integratietraject werden gegeven, onvoldoende, laat staan te volle, heeft benut.

Waar de verzoekende partij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in dit kader verwijt ter kwader trouw te handelen en verwijst naar “andere personen” en “bestreden beslissingen” onderstreept de Raad dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming, zoals in casu geschiedt. Waar de verzoekende partij in dit kader en elders in haar verzoekschrift verwijst naar rechtspraak van de Raad, stipt de Raad nog aan dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X(c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is.

De verzoekende partij kan gelet op het voorgaande dan ook niet worden bijgetreden in haar stelling dat het normaal is dat zij na een periode van 7 maanden Griekenland heeft verlaten. Tevens wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal op pertinente wijze aanstipt dat haar reispas geldig is vanaf 26 oktober

2020 en dat zij haast meteen daarna het land verlaten heeft, meer bepaald begin 2021. De commissaris-generaal merkt terecht op dat het feit dat zij zo snel na het ontvangen van haar reispas het land verlaten heeft, enige twijfel doet rijzen over haar beweerde oprechte intenties om een duurzaam leven uit te bouwen in Griekenland. In de mate dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift nog gewag maakt van mentale problemen in die periode en van psychologische opvolging, merkt de Raad nog op dat zij haar vage en algemene stelling op geen enkele wijze concretiseert of onderbouwt. Bovendien heeft verzoekende partij in Griekenland nooit medische hulp gezocht om haar aangehaalde gezondheidsproblemen eventueel te laten onderzoeken en behandelen. Zij toont tevens niet aan dat zij in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische ondersteuning. Het komt verzoekende partij toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland. Bij gebrek aan effectieve pogingen hiertoe, blijft zij manifest in gebreke. Eenzelfde vaststelling dringt zich op omtrent haar algemene verwijzing naar een vrees voor mishandeling als gevolg van het algemeen in Griekenland heersende racisme die zij evenmin concretiseert of afdoende in verband brengt met haar persoonlijke omstandigheden.

Kortom, de verzoekende partij overtuigt met haar betoog in haar verzoekschrift, waarin zij in wezen slechts herhaalt, verzuchtingen uit en aangeeft niet akkoord te gaan, niet dat zij de redelijk te verwachten inspanningen heeft geleverd om zich te informeren over en toegang te krijgen tot de rechten en voordelen die aan haar internationale beschermingsstatus verbonden zijn in Griekenland. Uit niets blijkt bovendien en zij maakt geenszins in concreto aannemelijk dat zij een gebrekkige toegang hiertoe of een gebrek aan middelen ergens bij een officiële Griekse instantie zou hebben aangekaart en aangeklaagd. Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van de verzoekende partij, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die ze er nog verbleef na ontvangst van haar reispas, dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om huisvesting of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aannemelijk maakt. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landen-informatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

5. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop

in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 21 april 2023 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partij ontwaart vooreerst een verschil in Franstalige rechtspraak die stelt dat er voor verzoekers om internationale bescherming of internationaal beschermden in Griekenland wel degelijk een probleem is, terwijl in Nederlandstalige rechtspraak wordt gesteld dat dit land nog steeds effectieve bescherming biedt. Zelf meent zij “dat de hoge drempel van in gebreke blijven in Griekenland is bereikt”. Waar er in de bestreden beslissing en de beschikking op wordt gewezen dat zij onvoldoende inspanningen zou hebben geleverd om zich in Griekenland te integreren, vindt de verzoekende partij dit “pijnlijk” en stelt zij dat dit losstaat van de beoordeling van haar situatie bij een eventuele terugkeer naar dit land. Zij wijst erop dat zij zeven maanden in Griekenland heeft verbleven, wat niet kan worden omschreven als een korte periode, en dat toen is gebleken “dat zij er het hoofd niet boven water kon houden”. Verder betwist zij de appreciatie in de beschikking dat zij vaag blijft over haar psychologische problemen en stelt zij ook actueel nog in een fragiele toestand te verkeren. Gelet op dit alles besluit zij dat het toekennen van een beschermingsstatus gerechtvaardigd is, of minstens dat de mogelijkheden die voor haar bestaan bij terugkeer naar Griekenland verder moeten worden onderzocht. Hierbij vraagt zij ook om het voorliggende verzoek om internationale bescherming onmiddellijk ontvankelijk te verklaren, om te vermijden dat de verwerende partij opnieuw dezelfde beslissing zou nemen.”

4.1. De verzoekende partij betoogt ter terechtzitting vooreerst dat zij een verschil ontwaart waar in Franstalige rechtspraak wordt gesteld dat er voor verzoekers om internationale bescherming of internationaal beschermden in Griekenland wel degelijk een probleem is, terwijl in Nederlandstalige rechtspraak wordt geoordeeld dat dit land nog steeds effectieve bescherming biedt.

De verzoekende partij concretiseert voormelde algemene stelling echter niet, noch spitst zij deze toe op de gronden van voormelde beschikking. Hoe dan ook duidt de Raad dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis dient te worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie waaronder de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De verzoekende partij kan in casu dan ook niet anders doen denken door veralgemenend te poneren dat er een verschil is tussen de Franstalige en de Nederlandstalige rechtspraak. Hierbij kan nog worden aangestipt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Zoals geduid, dient elk beschermingsverzoek op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen te worden onderzocht, zoals in casu geschiedt.

Waar de verzoekende partij toevoegt dat zij zelf meent “dat de hoge drempel van in gebreke blijven in Griekenland is bereikt”, formuleert zij slechts haar mening zonder concrete elementen aan te reiken die afbreuk kunnen doen aan de gronden van voormelde beschikking. Een vaststelling in dezelfde zin dringt zich op waar de verzoekende partij ter terechtzitting aangeeft dat zij het pijnlijk vindt dat er in de bestreden

beslissing en de beschikking op wordt gewezen dat zij onvoldoende inspanningen zou hebben geleverd om zich in Griekenland te integreren. Hiermee slaagt zij er niet in concrete argumenten te formuleren die de gronden van voormelde beschikking in een ander daglicht stellen. Waar de verzoekende partij hieraan toevoegt dat dit losstaat van de beoordeling van haar situatie bij een eventuele terugkeer naar dit land, evenals waar zij op algemene wijze poneert dat *“zij er het hoofd niet boven water kon houden”* lijkt de verzoekende partij uit het oog te verliezen dat het haar toekomt om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen, waarin zij met deze algemene bemerkingen niet slaagt. Zij gaat niet in concreto in op de gronden van voormelde beschikking met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing waarin rekening werd gehouden met haar verklaringen en persoonlijke omstandigheden. Het uiten van algemene kritiek en het poneren dat zij er haar hoofd niet boven water kon houden, zoals de verzoekende partij doet ter terechtzitting, doet dan ook niet anders denken.

4.2. De verzoekende partij wijst er verder op dat zij zeven maanden in Griekenland heeft verbleven, wat naar haar mening niet kan worden omschreven als een korte periode. De Raad herneemt in het licht van dit betoog vooreerst volgende gronden van voormelde beschikking:

“De verzoekende partij kan gelet op het voorgaande dan ook niet worden bijgetreden in haar stelling dat het normaal is dat zij na een periode van 7 maanden Griekenland heeft verlaten. Tevens wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal op pertinente wijze aanstipt dat haar reispas geldig is vanaf 26 oktober 2020 en dat zij haast meteen daarna het land verlaten heeft, meer bepaald begin 2021. De commissaris-generaal merkt terecht op dat het feit dat zij zo snel na het ontvangen van haar reispas het land verlaten heeft, enige twijfel doet rijzen over haar beweerde oprechte intenties om een duurzaam leven uit te bouwen in Griekenland.” (eigen onderlijning).

De verzoekende partij gaat met haar betoog waarin zij slechts haar visie op de duurtijd van haar verblijf weergeeft voorbij aan voormelde pertinente bevindingen omtrent het snel vertrek na het ontvangen van haar reispas. De vaststelling dat dit enige twijfel doet rijzen over haar beweerde oprechte intenties om een duurzaam leven uit te bouwen in Griekenland blijft dan ook onaangeroerd.

4.3. Verder betwist de verzoekende partij de appreciatie in de beschikking dat zij vaag blijft over haar psychologische problemen en stelt zij ook actueel nog in een fragiele toestand te verkeren. In voormelde beschikking werd hierover volgende grond geformuleerd: *“In de mate dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift nog gewag maakt van mentale problemen in die periode en van psychologische opvolging, merkt de Raad nog op dat zij haar vage en algemene stelling op geen enkele wijze concretiseert of onderbouwt. Bovendien heeft verzoekende partij in Griekenland nooit medische hulp gezocht om haar aangehaalde gezondheidsproblemen eventueel te laten onderzoeken en behandelen. Zij toont tevens niet aan dat zij in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische ondersteuning. Het komt verzoekende partij toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland. Bij gebrek aan effectieve pogingen hiertoe, blijft zij manifest in gebreke.”* De verzoekende partij stelt dan wel de appreciatie te betwisten, doch voert ter terechtzitting wederom slechts een algemeen betoog zonder enige concretisering, laat staan dat zij geobjectiveerde (medische) stavingstukken aanreikt die een bijzondere kwetsbaarheid aantonen waardoor zij zich in Griekenland niet staande zou kunnen houden. Zij brengt bijgevolg geen elementen aan die tot een ander besluit kunnen leiden.

4.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij zich in wezen louter beperkt tot het voeren van een algemeen betoog waarin zij algemene kritiek uit en aangeeft het niet eens te zijn. Zij blijft echter in gebreke daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren die afbreuk doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing geformuleerde motieven. Zij toont bijgevolg, gelet op hetgeen voorafgaat en de in de bestreden beslissing en beschikking gedane vaststellingen, niet aan dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, waardoor haar situatie (bij terugkeer) in Griekenland kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De verzoekende partij kan dan ook niet worden bijgetreden in haar besluit dat het toekennen van een beschermingsstatus gerechtvaardigd is of minstens dat de mogelijkheden die voor haar bestaan bij terugkeer naar Griekenland verder moeten worden onderzocht, noch in haar vraag om het voorliggende

verzoek om internationale bescherming onmiddellijk ontvankelijk te verklaren, om te vermijden dat de verwerende partij opnieuw dezelfde beslissing zou nemen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES